

Farkas Gábor

Eltűnőben

Lezárom. Feszül, fojt, visszacsattan.
Mindig csak előre. Visszamenni
mit ér, ha fodrozódik a semmi,
ha torlódik az aszfalt alattam?

Dermedt, füst-kemény, feloldhatatlan.
Érzem tartalmát érvényesülni,
ahogy a sötét a fényt emészti
fehértelen, olvadó szurokban,

ahogy a nap az éjszakába billen,
és a színek összevisszasága
determinálódik a nihilben.

Feketül a kék, a zöld, a sárga,
semmivé rendeződik a minden –
sűrűsödik a lét láthatára.

akármeddig

rossz a ködlámpa
ékelődik a sötét
a lombok határa
torlódott messzeség

milyen magasra
telepednek a fészkek
arrébb szökik a fény
akármeddig érek

Kezdeni mégis

Ébren. Rajtam a balzsamos éjszaka rostjai dermedt semmi-szilánkok. Mindent kezdeni mégis előlről – újra keresztre feszülni, pedig csak játszma a kezdet: mindnyájunk közös embersége, magánya a létben.

Cvárdián Ferenc: Rembrandt (terrakotta, samott, 63×43×34 cm, 2009)

